

faa forekommer det mig, at man for den lille Millions Skyld, hvorefter der er Tale, overmaade godt kunde nøies med den ufuldkomne Maade, hvorpaa Indkomsten hidtil har været udfundet til Krigsskatten. Der er for Skattehyeren noget saa Ubehageligt ved en Undersøgelse af hans Formuesforhold og Indtægter, at den allerstørste Deel viger tilbage, naar man kommer til det Spørgsmaal, hvorvidt man skal undersøge og virkelig gjøre sig Umage for at udfinde Folks Indtægter; det vil man ikke. Man siger saa ofte: en Indkomstskat er en fortræffelig Skat, thi den betales kun af den Velhavende, hvorefter den Fattige er fri. Men, mine Herrer, hører den Velhavende eller den Fattige vil dog taale den Undersøgelse, der er nødvendig for at udfinde, om og i hvilken Grad der er Skatteindtægt tilstede. Om vi altsaa ogsaa komme til en Indtægtskats her i Landet, saa vil det dog altid blive en Skjønsskat. Vi ville ikke gjøre nogen Anstrengelse for at finde Folks virkelige Indtægt; dertil har hverken Regeringen, Repræsentationen eller Folket Mod. Derfor der da kun forlanges 1 Mill. om Aaret, og det ikke for et længere Tidrum end to Aar, saa siger jeg derfor: „Lad os saa blive frie for al den Plage og for al den Ulempe, der er forbunden med en Undersøgelse af Evnen, lad saa Communerne, som hidtil, ligne det, der bliver dem paalagt, efter et vist Skjøn, saaledes som de bedst vide og kunne, tagende Hensyn til og hjælpende sig med de sædvanlige Regler, hvorefter der skjømmes om Indtægter og Udgifter, og hvorved der opstilles det, som kaldes den virkelige Skatteindtægt. Som bekendt, stæer dette jo rigtignok ofte paa Slump, idet Skjønnet meest bestaaer deri, at man indbyrdes spørger hinanden: „Hvad kan den Mand taale at give i Skat?“ Men naar det, som sagt, ikke gjælder om Mere end en Million, altsaa knap om en Trediedeel af, hvad der ved den sidste Krigsskatlov blev paalignet, saa er det ikke af videre Betydning, om en Commune ogsaa faaer lidt Mere lagt paa sig, end den maaskee strengt taget burde svare. Det vil der ikke blive nogen egentlig Klage over, thi der er dog en almindelig Bevidsthed i Landet om, at Statskassen har Trang til større Indtægter, og man vil i Grunden finde, at man

er godt sluppen, naar man kan slippe med det ikke bethdelige Beløb, der saaledes kan falde paa hver Commune. Imidlertid skal jeg dog ved Siden heraf bemærke, at jeg paa ingen Maade kan finde det rigtigt, naar de ærebe Contingentister have villet lade Fordelingen af, hvad der skal lægges paa Kjøbstadcommunerne, foregaae efter Folketallet, Assurancesummerne og Ministeriets Skjøn. At dette vil være urigtigt, har det ærebe Medlem fra 8de Krebs (Brinck-Seibelin) imidlertid saa grundigt godgjort i forrige Møde, at jeg ikke skal spille flere Ord derpaa. Det forekommer mig, at det, naar man vil beholde Contingentsystemet, er den eneste forstandige Maade at benytte det Grundlag, som er givet ved den sidste Indtægtskatteligning i Henseende til Fordelingen af Hovedsummen paa Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landcommunerne, og derefter iøvrigt at lade Ligningen stæe som sidste Gang.

Jeg vilde i Grunden gjerne standse her, men siden jeg er kommen ind paa at tale om det nye af mig berørte Punkt, kan jeg, naar jeg skal være ganske oprigtig — og det synes jeg, at jeg bør være —, ikke undlade at sige, at jeg slet ikke tror det Allermindste paa, at den Forudsætning, hvorpaa min Betragtning om Contingentsystemets Brugelighed for en kort Tid hviler, er rigtig, og at vi, naar de to første Aar ere forløbne, slippe for Indkomstskatten, naar vi engang have faaet den. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at de politiske Forhold, som ville have Indflydelse paa vor finansielle Status, og som udvikle sig til Resultater langt hurtigere end vore Forhandlinger her i Rigsdagen, let ville kunne gjøre en overordentligt stor Brøl i vore Regnestykker. Jeg kan ikke nægte, at netop de sidste Dages Begivenheder have gjort mig meget betænkelig i saa Henseende. Medens man i Folkethinget forhandler om en Hærordning, hvis gode Resultater neppe ville kunne vise sig førend om flere Aar, og medens vi her ere noget uenige om, hvorvidt der skal udredes 1 eller 1½ Million Rigsdaler i Skat, kunde det vel være, at Krigsministeren maatte komme til at indrette en Hærordning saaledes, som han syntes rigtigt, og at den ærebe Finansminister maatte komme til at give adskillige Millioner ud,